

IHMISKUNNAN AUTTAJIEN KUOLEMANJÄLKEINEN ELÄMÄ

Pekka Ervastian esitelmä 9.3.1924

Viime sunnuntaina puhuimme kehittyneiden ihmisten kuolemanjälkeisestä elämästä. Kehittyneillä ihmisillä tarkoitimme niitä ihmisiä, jotka enemmän elävät sielussaan kuin ruumiissaan, jotka ovat sielullisesti voimakkaampia kuin ruumiillisesti. Puhuimme tosiuskonnollisten ihmisten, puhuimme taiteellisten, lahjakkaiden ihmisten, nerojen, puhuimme spiritistien, teosofien ja okkultismia teoreettisesti tutkivien ihmisten kuolemanjälkeisestä elämästä, ja sitten sanoimme, että tänä sunnuntaina puhuisimme opetuslasten ja vihittyjen kuolemanjälkeisestä elämästä. Luennon nimeksi olen pannut „ihmiskunnan auttajien kuolemanjälkeinen elämä“, sentähden, että jos yleisesti tahdomme määritellä opetuslapsia ja vihityitä, silloin voimme sanoa, että he ovat ihmiskunnan auttajia.

Jos muistatte, mitä puhuttiin tosi uskonnollisista ihmisistä, silloin muistatte, että niitä määriteltiin seuraavalla tavalla: tosi uskonnolliset ihmiset ovat niitä ihmisiä, jotka, kuulukoot he mihin uskontoon, mihin lahkoon, mihin seurakuntaan tahansa, eivät silloin käsitä uskontoa ainoastaan teoreettiseksi filosofiaksi, maailmankatsomukseksi, joka selittää heille kaikenlaisia elämän kysymyksiä, vaan jotka käsittävät uskontonsa käytännölliseksi asiaksi, elämäksi, joka on elettävä Jumalan edessä. Tosi uskonnolliset ihmiset ovat niitä, jotka koettavat elää Jumalansa edessä, jotka tahtovat elää sen mukaan, kuin he uskovat, että heidän Jumalansa on käsenyt heidän elää. Sentähden tosi uskonnollisia ihmisiä on kaikissa uskonnoissa, sillä heidän uskonnollisuutensa on enemmän elämässä, kuin ajatuksissa ja maailmankatsomuksessa.

Tämä on hyvä pitää mielessä, kun nyt tahtoisimme kuvata opetuslapsia, niitä ihmisiä, jotka sanan varsinaisessa merkityksessä pyrkivät olemaan ihmiskunnan auttajia. Tuo määritelmä tosi uskonnollisesta ihmisestä on pidettävä mielessä sentähden, että on ihmisiä, joita me voimme nimittää opetuslapsiksi, vaikka he eivät itse siitä tiedä. On ihmisiä, jotka kuka ties ennen oltuaan tosi tavalla uskonnollisia, joko tässä tai jossain edellisessä elämässä, ovat nousseet opetuslapsiksi, kuitenkin itse siitä tietämättä. Tulemme kohta näkemään, minkä tähden heitä voi nimittää opetuslapsiksi.

Nämä tämmöiset ihmiset, jotka eivät itse tiedä olevansa mitään opetuslapsia, tunnetaan siitä, että heillä on elämässään aivan ehdoton, käytännöllinen periaate, josta he eivät koskaan luovu. Se on aivan kuin syntynyt heidän kanssaan tähän maailmaan, heidän ei ole tarvinnut filosofoida sitä itselleen, se asuu heidän sydämessään, sielussaan. Tämä periaate on ihmisten auttaminen, ihmisille hyödyksi oleminen. Nämä ihmiset eivät oikeastaan ole uskonnollisia, he eivät ole ainakaan siinä merkityksessä uskonnollisia, että he pitäisivät yhtäkään uskontoa ehdottomasti oikeana tai autuaaksi tekävänä. Heille on selvinnyt itse elämä, ja sentähden uskonto on miltei haihtunut heidän silmistään, ainakin siinä merkityksessä, kuin ihmiset sitä tavallisesti käsittävät. He ovat nousseet sen yläpuolelle, heillä on elämä nyt silmäinsä edessä. Ja me voimme huomata, että semmoisisissa ihmisissä useinkin piilee pessimismi. Uskonnollinen ihminen on tavallisesti optimisti, hän uskoo elämään kuoleman jälkeen, mutta nämä ihmiset, jotka ovat jättäneet uskonnollisuuden menneisyyteen, jotka nyt ovat opetuslapsen tasolla, he ovat hienoja pessimistejä, jotka eivät oikeastaan mihinkään usko, jotka eivät usko ihmisiin erikoisesti, jotka oikeastaan vain itseltään odottavat, vaativat. He ovat semmoisia ihmisiä, jotka viimeiseen tippaan saakka täyttävät velvollisuutensa, joille velvollisuus on aivan luonnollinen elämän ehto. Jos ovat minkä

päällensä ottaneet tai karmalta saaneet, niin he koettavat sen viimeistä ropoa myöten maksaa ja täyttää. He eivät ollenkaan pidä itseään ansiokkaina sentähden, että täyttävät velvollisuutensa, se on luonnollisin asia maailmassa, mutta he odottavat itseltään paljon enemmän kuin tavallista velvollisuuden täyttämistä. Heidän ajatuksensa, tunteensa liikkuvat aina ihmiskunnan auttamisessa, aina siinä, millä tavalla he voisivat olla, hyödyksi ihmisille, palvella toisia. He ovat semmoisia ihmisiä, jotka hyvin mielellään auttavat toisia ihmisiä persoonallisestikin hädässä ja missä apua tarvitaan. He ovat niitä ihmisiä, jotka voivat erehtyäkin tässä avun annossa, joita voi vetää liiallisiin avunantoihin, jotta unohtavat, mihin kykenevät. He voivat ottaa päälleen liikaa, sillä heidän sydämensä on niin tyhjä jollain tavalla, niin puhdistunut itsekkyydestä, omista haluista, himoista, ettei siinä asu muuta kuin halu olla hyödyksi, avuksi, ja sentähden sitä halua voidaan vaikka väärin käyttää. Mutta viisastuvathan he, he huomaavat elämässä, kuinka ihmiset useinkin ovat itsekkäitä, persoonallisia, turhamaisia, sanalla sanoen pieniä.

Tämän nämä kummalliset ihmissielut huomaavat, ja sentähden he tulevat pessimisteiksi. He eivät usko paljon ihmisistä, toisista ihmisistä he eivät oikeastaan ajattele mitään itsestäänkään, eivät pidä itseään toisia parempina, eivät huomaa itse, että seisovat toisten ihmisten yläpuolella, sillä he ovat nöyriä sydämeltään. He ainoastaan ajattelevat, että ihminen on sängen heikko ja puutteellinen olento, ja sentähden he ajattelevat, jos heidän ajatuksensa kääntyvät suuriin kysymyksiin: tämä maailma on sängen kummallinen, ja kuka sen tietää, miten asiat tässä maailmassa ovat. Kuka sen oikeastaan tietää, onko mitään kuolemattomuutta ihmiselle varattu, tuleeko ihminen olemaan kuolemansa jälkeen, eihän sitä voi varmasti mitään tietää. Voihan olla mahdollista, että kaikki on silloin lopussa – ja olisimmeko me ihmiset oikeastaan muuta ansainneet? –

He näin filosofoivat itsekseen, he eivät lue paljon kirjoja, heidän mielestään useimmat kirjat ovat turhia, sisältävät enimmäkseen paljaastaan haaveita, eivät totuutta. He ovat tulleet hienoiksi skeptikoiksi ja pessimisteiksi. Mutta heidän elämänsä on kaunis, se on semmoinen, joka kelpaa esimerkiksi, moitteeton, puhdas, auttavainen, jalo, epäitsekäs. He ovat niitä ihmisiä, jotka eivät pidä melua itsestään, eivät huuda kattojen päällä, eivät puhu vakaumuksestaan, hymyilevät hienosti, kun toiset innostuvat, juttelevat. He huomaavat, että useimmat ihmiset voivat olla suuria sanoissaan, pieniä teoissaan. Ja nämä ihmiset ovat pieniä sanoissaan, mutta suuria teoissaan.

Sentähden näiden ihmisten kuolemanjälkeinen elämä on sangen merkillinen ja erikoinen. Ei siinä suhteessa, että he kuoltuaan joutuisivat tuonelaan ja siellä saisivat merkillisen tehtävän. Ei, mutta siinä suhteessa, että heidän elämänsä kuoleman jälkeen ei ollenkaan liiku tuonelassa, he kulkevat tuonelan läpi tietämättä, kaikkien kiirastulien läpi, puhumattakaan helveteistä. Ja kun he heräävät kuolemanjälkeisessä elämässä, silloin he heräävät omana itsenään, he eivät ole kadottaneet mitään omasta itsestään, he ovat sama persoonallisuus, mikä oli maan päällä, sillä se oli puhdas ja hyvä. Kun he heräävät taivaassa, he ovat kerrassaan oma itsensä, ja silloin, siinä tilassa, heille tarjoutuu tosi työ. Siellä he aivan vaistomaisesti oppivat tekemään semmoista työtä, jota voidaan tehdä taivaasta päin, mutta johon ihmiset eivät yleensä kykene.

Se työ on olla elävien ihmisten omanatuntona, elää elävien ihmisten omistatunnoissa, olla ikäänkuin elävien ihmisten hyvinä enkeleinä, näkymättöminä enkeleinä, mutta olentoina, joiden ääni voi kuulua. Jos ihminen tässä fyysisessä elämässään on, niin kuin sanomme, selväkuuloinen taivaisiin päin, silloin hän voi kuulla heidän äänensä, voi kuulla, kuinka he neuvovat häntä sillä tavalla, kuin hänen omatuntonsa häntä neuvoisi ja antavat sille voimaa.

Jos ajattelemme ihmistä esim. äitiä, joka on rakastanut täällä maan päällä, niin huomaamme kyllä, että hän taivaasta päin auttaa tällä tavalla omaisiaan, hän auttaa lapsiaan, niitä, joita hän rakastaa, sillä tavalla, että hän puhuu heidän omistatunnoissaan. Mutta hänen piirinsä on rajoitettu juuri niihin, joita hän rakastaa.

Nämä itsetiedottomat opetuslapset, jotka ovat rakastaneet kaikkia ihmisiä, ovat koettaneet palvella maan päällä ollessaan, he kuoleman jälkeen elävät aivan yleisesti ihmiskunnassa siinä omantunnon tietoisuudessa. He lisäävät siis hyvän voimaa ihmiskunnassa. Heidän merkityksensä on täten suuri, sangen suuri ihmiskunnan historiassa. Ja me emme voi sanoa muuta kuin että: voi, että niitä ihmisiä on vielä niin vähän, niitä pitäisi olla enemmän, paljon, niitä, jotka kuoleman tuolla puolen lisäävät hyvän siveellistä voimaa tähän elävään ihmiskuntaan, sillä hyvän voimahän on vielä koko lailla pieni. Me ihmiset olemme vielä suuressa määrin kaikenlaisten pahojen ja itsekkäiden voimien vallassa, olemme kaikenlaisille kiusauksille alttiita ja heikkoja.

Jos me katselemme niiden ihmisten sieluelämää, niin huomaamme, että he, vaikka heidän älynsä ei erikoisesti toimi, he sielussaan ovat etsijöitä, he etsivät, ja se, se varsinaisesti tekee heidät opetuslapsiksi. — Mitä he etsivät? — He etsivät täydellistä ihmistä, hyvää ihmistä, sitä olentoa, joka vastaisi: heidän sisäisiä aavistuksiaan, he etsivät ihmistä, joka on noussut kaikkien heikkouksien yläpuolelle ja on kaiken hyvän alati pulppuava lähde, he etsivät Mestaria, suurta rakastajaa. Eivät he tätä ehkä ymmärryksessään huomaa, eivät ajattele. Joskus ehkä, sentähden, että aina, kun he seuraavat elämää, omaansa ja toisten, niin heidän silmänsä on tuommoinen kaihoisa silmä, kaihoisa katse, joka odottaa missä olisi hyvä ihminen, missä olisi todella hyvä, voimakas ja täydellinen ihminen.

Heille tapahtuu nyt kuoleman jälkeen se, joka heille luultavasti ei tapahdu fyysisen elämän aikana, se, että kuoleman jälkeen taivaassa he kohtaavat Mestarinsa. Taivaassa he saavat nähdä sen ihanteellisen olennon, sen ihmisen, joka on täydellinen. Taivaassa he saavat nähdä, että heidän aavistuksensa ja odotuksensa ja ikävänsä on ollut oikea, sillä Mestari on olemassa, on olemassa se olento, joka vastaa kaikkia odotuksia. Ja sentähden heidän taivaallinen elämänsä on täynnä sanomatonta persoonallista riemua, sillä tuo Mestari, jonka he tapaavat, olkoon Hän joko toisen tai toisen uskonnon Mestari tai vaan täydellinen ihminen heidän mielestään, he eivät uskonnosta enää ole niin paljon ajatelleet, tämä täydellinen ihminen, viisas olento, hän selvittää heille olemuksellaan, mitä elämä on. Hänen avullaan he myöskin nyt taivaassa oppivat työtä tekemään, auttamaan ihmiskuntaa sillä tavalla, kuin se edellä kerrotulla tavalla on mahdollista heille.

Nämä ovat niitä opetuslapsia, jotka ovat opetuslapsia tietämättään. Mutta sitten meillä on niitä opetuslapsia, jotka tässä elämässään ovat, tai pyrkivät olemaan opetuslapsia, jotka siis tässä elämässään, niinkuin sanoisimme, etsivät Mestaria, opettajaa etsivät sitä viisasta olentoa, joka voi heille elämän selittää ja ohjata heidän askeleitaan. He ovat siis olentoja, joiden äly myös vilkkaasti toimii. He ovat kyllä syntyneet tuolla samalla ihmeellisellä periaatteella, kuin edellisekin, he ovat kyllä myöskin tietoisia siitä, että elämässä ei ole mikään muu arvokasta, kuin hyvä, kaunis, auttavainen, jalo, epätsekäs ja puhdas elämä. He tietävät sen, se asuu heidän järjessään, mutta heidän ymmärryksensä, järkensä on myöskin herännyt etsimään, he eivät tyydy ainoastaan tuohon sisäiseen, vaistomaiseen tietoon, mikä heillä on edellisistä elämästään, vaan he pyrkivät eteenpäin, he tahtovat tietää totuuden.

Kun he syntyneinä tähän elämään joutuvat ristiriitoihin ja vaikeuksiin, kun elämä heittää heidän eteensä esteitä, he eivät tyydy ainoastaan käytännössä niitä voittamaan, vaan he

myöskin kysyvät, mikä on tämä elämä, koko olemassaolo, maailmankaikkeus ja koko tämä monivivahteinen, rikas elämä? He ovat totuudenetsijöitä sanan sisäisimmässä merkityksessä. Heillehän tarjotaan silloin monenlaisia uskonnollisia ja filosoofisia selityksiä elämästä, materialismia ja skeptisismiä, mutta heitä ei mikään tyydytä. He ovat aina tietoisia siitä, että tätä ei ole voitu näin todistaa. Jos esim. tieteellisesti näytetään, että materialistinen filosofia on oikea, niin he sanovat: „Niin paljon, kuin te premissejä, edellytyksiä, tunnette, niin paljon te myös osaatte tehdä oikeita johtopäätöksiä. Mutta olettaakamme, että on olemassa suurempi määrä premissejä ja edellytyksiä. Meidän aikanamme tunnetaan jo paljon semmoisia asioita, jotka eivät enää mahdu materialistiseen maailmankuvaan.“ –

Sentähden nämä ihmiset, jotka tahtovat tulla opetuslapsiksi, etsivät sitä Viisasta, opettajaa, ihmistä, joka tietäisi jotain! He eivät tyydy liian nopeisiin ja ennenaikaisiin maailmankuviin, heidän älynsä on terävä, kriittinen, he lykkäävät luotaan semmoisia edellytyksiä, joiden luona tiedemiehet pysyvät, he tuntevat itsessään jotain semmoista siveellistä voimaa, tahtoa, jota eivät yleensä tieteelliset psykologit tunne. Kun he tutkivat psykologiaa, he huomaavat, että nämä eivät mielellään puhu tahdosta, he selittävät, että ihmisellä ei ole tahtoa, ihmisen tahto on ainoastaan tulos kaikista ajatuksista ja mielteistä ja hänen alitajunnassaan piilevistä himoista ja haluista. Ei hänellä ole mitään tahtoa, jota voisi sanoa vapaaksi, vapaa tahto on vanhanaikainen filosoofinen haave, semmoista ei ole olemassa.

Nykyaikaiset psykologit koettavat mielellään lykätä pois koko tämän vapaan tahdon, mutta tämmöinen opetuslapsi, joka etsii Mestaria, Viisasta, hän kun kohtaa ja tapaa tämmöisiä selityksiä tahdosta, hän sanoo: – „Aivan oikein, mutta te ette puhu tahdosta, vaan jostain muusta, ei siitä, mitä minä tiedän tahdoksi. Minä tunnen ja tiedän jotain semmoista, jota syyllä

voidaan nimittää tahdoksi. Siis teidän selityksenne eivät voi pitää paikkaansa. Minä etsin korkeampia ja suurempia näköaloja.“

On luonnollista, että semmoinen ihminen, joka todella tahtoo olla opetuslapsi ja etsiä totuutta, meidän aikanamme joutuu tekemisiin niin sanotun teosoofisen liikkeen kanssa. Teosoofisella liikkeellä on monenlaisia haarautumia, sama, minkä kanssa hän joutuu tekemisiin. Hän kohtaa tiellään teosoofisen elämänymmärryksen, sen, jonka mad. Blavatsky pani alulle. Hän siis saa kuulla joko teosofiaa, antroposofiaa, okkultismia tai missä muodossa tahansa hän saa kuulla niistä suurista elämän kysymysten ratkaisuista, joita teosoofinen liike on tarjonnut, ja silloin hän huomaa, että ne ovat oikeita. Ja teosoofisessa liikkeessä hän saa kuulla, että on Mestareita ja Viisaita olemassa ja hän tulee siitä vakuutetuksi ymmärryksessään. Hän näkee ja huomaa, että tämä maailmankatsomus on ehdottomasti totuudesta lähtenyt, koska hän on elänyt siinä tuntematta sitä; hän on tuntenut ja tietänyt, että koko hänen oma olemuksensa on tämmöistä etsimistä, ja sille luvataan jotain teosoofisessa liikkeessä. Siis hänelle tulee aivan itsetietoiseksi tuo Mestarin, viisaan opettajan etsiminen.

Kun hän tapaa opettajansa, voi tämä tapahtua tässä näkyväisessä, fyysillisessä, ruumiillisessa maailmassa, mutta se voi myöskin tapahtua toisella tavalla. Se voi tapahtua hyvin ihmeellisellä ja vaikeasti kuvattavalla tavalla. Tietysti sitä voi kuvata sanoissa koko lailla yksinkertaisesti, mutta silloin ei kuitenkaan semmoinen ihminen, jolla ei ole siitä kokemusta, täydellisesti ymmärrä. Mutta se voi tapahtua ja tapahtuu usein tämmöiselle opetuslapselle, etsijälle sillä tavalla, että hän joutuu tämän näkyväisen fyysillisen ruumiinsa ulkopuolelle. Se ei tapahdu samalla tavalla, kuin luetaan esim. kirjoista, että ihminen nukkuessaan lähtee ulos astraaliruumiinsa ja viettää unielämänsä astraalitasolla palatakseen sitten fyysilliseen ruumiiseen. Se ei tapahdu sillä tavalla, sillä silloin siitä ei jäisi

mitään todistavaa muistoa, sillä kaikki ihmiset näkevät unia. Opetuslapselle on kyllä unielämä kehittynyt siksi vilkkaaksi, että hän mielestään elää hyvin erikoista elämää silloin, kun hänen ruumiinsa nukkuu. Hänelle on nukkumisen aika yhtä mielenkiintoinen, kuin tämä jokapäiväinen elämä voi olla. Tässä elämässä voi sattua seikkailuja, mutta tämä voi myös olla yksitoikkoinen, mutta unielämä voi muodostua niin seikkailurikkaaksi, moniväriiseksi, yllättäväksi ja jännittäväksi, että hän mielestään elää paljon todellisempaa ja mielenkiintoisempaa elämää yöllä kuin päivällä.

Mutta tämä on vielä semmoista periodia, jolloin hän mielenkiinnolla ajattelee unielämäänsä, mutta ei saa semmoista todistusta, kuin sitten. Hänelle nim. tapahtuu se, että hän joutuu tämän näkyväisen, fyysillisen ruumiinsa ulkopuolelle ja sillä tavalla, että hän näkee ruumiinsa, hän kaksinaistuu jollain tavalla. Hän ei ole lähtenyt ulos tavallisessa astraaliruumiissaan, vaan hänellä on mukanaan jotain tästä persoonallisesta päivätajunnastaan, hän on oma itsensä, kuitenkin hän on vapaampi olento, tuntee itsensä viisaammaksi, kokeneemmaksi olennoiksi, hän huomaa elävänsä toisena ja kuitenkin omana itsenään ulkopuolella tätä fyysillistä ruumista.

Kun hänelle tämä tapahtuu, silloin on hänellä myöskin Mestari luonaan. Silloin hän saa kohdata Mestarinsa, sillä tämmöinen asia olisi muuten vaarallinen, jos hän aivan ilman turvaa ja apua lennätettäisiin ulkopuolelle fyysillistä ruumistaan. Mutta kun hän todellisena totuudenetsijänä joutuu ulkopuolelle itseään, silloin odottaa häntä toisessa maailmassa hänen Mestarinsa, viisas opettajansa, – ja hän on siis nyt jo eläissään kohdannut sen, jonka taas tuo edellinen opetuslapsi kohtaa vasta kuoltuaan. Hän eläessään saa kokea ja nähdä, että on viisaita ja täydellisiä olentoja olemassa. Ja silloin hän luonnollisesti on hieman toisessa asemassa. Hän ei ole siinä samassa asemassa, kuin tuo edellinen totuudenetsijä, joka

taivaassa herää ja sieltä päin yksin voi työskennellä ihmiskunnan tajunnassa, vaan hän on olento, joka nyt elää ulkopuolella fyysillistä ruumistaan. Ja silloin hän ymmärtää ja hänelle selitetään, että hänelle on työtä tässä toisessa maailmassa.

Puhuimme viime kerralla siitä, että semmoiset vainajat, jotka ovat elämänsä aikana ajatelleet ja tutkineet kuoleman kysymystä, kuten spiritistit, teosofit, okkultistit, vapaamuurarit y.m., jotka siis teoreettisesti ovat tutkineet näitä kuolemanjälkeisiä asioita, että semmoiset ihmiset kuoleman jälkeen vainajina otetaan kouluun, jossa he saavat oppia tekemään työtä. Nyt tällöinen totuudenetsijä, josta on ollut puhetta, elämänsä aikana joutuu tuonelaan, astraaliseen maailmaan, ja hän saa kuulla ja ymmärtää, että siellä voidaan työtä tehdä, siellä odottaa häntä monenlainen työ. Hän, joka on aina tahtonut tehdä työtä tässä fyysillisessä maailmassa, on aina tahtonut ja yrittänyt auttaa, hän kykenee siellä toisella puolella sitä tekemään ja oppii sitä tekemään.

Meidän ei pidä ajatella, että semmoiset tavalliset totuudenetsijät, teoreettiset totuudenetsijät, jotka tutustuvat teosofiaan, spiritismiin tai muuhun maailmankatsomukseen, ei meidän pidä luulla, että semmoinen ihminen ilman muuta voisi tulla opetuslapseksi, joka kykenisi työtä tekemään näkymättömässä maailmassa. Hänen työalansa kuoleman jälkeen on rajoitettu, se on enemmän koneellista työtä, johon häntä totutetaan, jos hänellä on halua. Mutta opetuslapsen täytyy olla hyvä ihminen, niinkuin olemme tässä selittäneet, ihminen, jonka siveellinen periaate on ihmiskunnan auttaminen, joka tuntee, että hänen elämänsä merkitys on siinä, että hän olisi ihmiskunnalle hyödyksi ja avuksi.

Ainoastaan semmoinen ihminen on opetuslapsi ja ainoastaan semmoinen voi oppia tekemään työtä näkymättömässä maailmassa vielä tässä elämässään ja antamaan apua siellä oleville tavalla, joka sille maailmalle on

erikoista. Sentähden on melkein mahdotonta kuvata sitä työtä, mitä semmoiset ihmiset, opetuslapset siellä voivat tehdä. Se ei ole ollenkaan samanlaista, kuin työ tässä maailmassa, ja sentähden sitä on ylen vaikea kuvata.

Mehän kyllä voimme sanoa, että varsinkin tässä muutamia vuosikymmeniä sitten, jolloin spiritistinen liike pantiin alulle – ja ehkä jonkun verran vieläkin – tällaiset opetuslapset, jotka osaavat tehdä työtä astraalimaailmassa ja sieltä päin ovat tekemisissä tämän näkyvän maailman kanssa, saivat yhdeksi tehtäväkseen suojella ja ohjata eräänlaisia mediumeja. Viime kerralla mainittiin, että spiritistinen liike pantiin alulle näkymättömän maailman taholta, ja että vainajat eivät olisi kenneet siihen, vaan alulle se pantiin korkeammalta taholta. Semmoiset ihmiset, tietäjät, jotka tuossa toisessa maailmassa ovat kotonaan ja joista samalla monet asuvat tässä maailmassa, panivat alulle spiritistisen liikkeen, kun huomasivat, että materialismi alkaa saada liian paljon valtaa ihmiskunnan yli. Se oli vastapainoksi välttämätöntä. Heidän mielestään oli selvää, että täytyi nyt tulla esille semmoisia ilmiöitä, joita ei käy materialistisesti kieltäminen. Ja voimme sanoa, että erikoinen veljeskunta, salainen veljeskunta asettui tämän spiritistisen liikkeen taakse ja herätti sen. He herättivät noita vainajia ja he ottivat myöskin riviin semmoisia opetuslapsia, jotka kykenevät auttamaan näkymättömässä maailmassa.

Emme voi sanoa, kuinka kauan tämä liike tulee elämään, olemme nyt jo huomaavinamme, kuinka se on henkevoitynyt, hienostunut. Alussa olivat ilmiöt sängen aineellisia, fyysillisiä ja niitä ymmärrettiin – kuinka sanoisin – positivistisella tavalla. Nyt ovat spiritistien kaikki käsitteet henkevoityneet ja ilmiöt ovat muuttumaisillaan ja niitä ei ymmärretä enää niin positivistisesti, niitä koetetaan selittää, ymmärtää ja monelta puolen tutkia. Sentähden huomaamme, että spiritistinen liike kehittyi, ehkä se joskus on näytellyt roolinsa kokonaan.

Mehän myöskin olemme nähneet sen, että jonkun aikaa, neljännesvuosisata sen perästä, kun spiritistinen liike oli alkanut, syntyi teosoofinen liike, ja se asettui heti jonkinlaiseksi henkiseksi vastapainoksi spiritistiselle liikkeelle; se selitti toisella tavalla ilmiöitä. Se on myöskin kotoisin näkymättömästä maailmasta, sen pani toimeen muuan salainen veljeskunta, kuten tiedätte. Ja ne, jotka panivat toimeen teosoofisen liikkeen, olivat korkeampaa veljeskuntaa kuin ne, jotka panivat spiritistisen liikkeen toimeen. Sentähden tässä teosoofisessa liikkeessä voimme huomata, kuinka pyritään enemmän ja enemmän pois ilmiöistä ja pyritään vaan käsittämään henkeä ja elämää.

Kun tällainen opetuslapsi, joka on oppinut elämänsä aikana jo liikkumaan näkymättömässä maailmassa, kuolee, mitä silloin tapahtuu? Te ymmärrätte sen ilman muuta. Hänhän on kuollut, voisimme sanoa, monta kertaa eläessään, hän on eläessään ollut jo tuossa maailmassa, johon hän joutuu kuollessaan. Siis hänen kuolemansa ei ole mitään muuta kuin muuttoa toisesta maasta tai talosta toiseen. Hän jättää tämän fyysillisen ruumiinsa, jonka hän pitkin matkaa on huomannut jonkinlaiseksi taakaksi, sillä opetuslapsi, joka on elänyt tietoisesti toisessa maailmassa, hän on siinä tuntenut olevansa oma itsensä, vapaa. Siellä hänellä on ollut työala, siellä ei ole mikään estänyt häntä työssään, siellä ei ole ollut mitään tarpeita, kuten täällä, siellä ei ole tarvinnut syödä, nukkua, pukeutua, vuokrata huoneita, siellä on hän vapaa. Ja sentähden tämä näkyväinen ruumis on hänen silmissään ja tunteissaan kuin risti. Sentähden sanoo eräs Mestari: „Ota ristisi kantaaksesi.“ Se on opetuslapselle sanottu, sillä kun hän on vapaa tuossa toisessa elämässä, tuntuu hänestä helposti: mitä minä teen tuolla ristillä, se on raskas ja painava, se on kun pimeyttä. — Silloin Mestarin sana muistuu hänelle: ota ristisi kantaaksesi. —

Tämä ruumis on kannettava ja sen karma on kannettava siksi, kun kaikki karma on loppuun suoritettu, kunnes siitä ruumiista on syntynyt ja muodostunut kuolematon ruumis. Opetuslapsella ei vielä ole kuolematonta ruumista, hänellä on vain ruumis, jossa hän elää toisessa maailmassa, mutta kun sitten tuossa toisessa maailmassa, tuonelassa, astraalitasolla tulee toinen kuolema, siirto korkeampaan maailmaan, silloin hänen täytyy luopua siitä ruumiista, jossa hän on niin tietoisesti toiminut. Sentähden hän ymmärtää, että nuo kaikki asiat ovat yhteydessä fyysillisen ruumiin kanssa, sentähden on ristiä kannettava loppuun saakka. – Opetuslapsi, joka on tehnyt työtä astraalimaailmassa, tekee työtä myöskin taivaassa.

Mutta näiden molempien edellä kuvattujen yläpuolelle kohoo se ihminen, joka käy läpi sen kokemuksen, jota nimitetään vihkimykseksi. Näiden kokemusten yläpuolelle hän nousee, sillä hän kohtaa sen salaisuuden, jota nimitämme Kristukseksi. Kristuksessa ainoastaan on kuoleman voitto, Kristuksessa ainoastaan on ijankaikkinen elämä. Sentähden jokaista totuudenetsijää, opetuslasta, hyvää ihmistä ja ihmiskunnan auttajaa odottaa se hetki, jolloin hän saa yhtyä Kristukseen, jolloin Kristus tulee hänessä eläväksi ja tietoiseksi, jolloin hän – tekisi mieleni sanoa: nykyään ehkä useimmassa tapauksessa – Jeesuksen Kristuksen avulla ja kautta pääsee tietoon Jumalan Pojasta, jolloin hänelle kirkastuu Jumalan Poika, jolloin Isä taivaissa ottaa hänet Pojukseen, nimittää hänet rakkaaksi Pojukseen, „jonka minä tänään olen synnyttänyt.“ –

Jokaiselle opetuslapselle tapahtuu tämä kerran. Hänelle avautuu ijankaikkisen elämän portit, hän jättää jälkeensä kaiken, minkä me tiedämme heikoksi ja epätäydelliseksi, enkä tarkoita ainoastaan syntiä, vaan kaikkea sitä, minkä me tiedämme epävarmaksi, epäluotettavaksi elämässä, mistä me tiedämme, ettei se pysy ijankaikkisesti. Sen kaiken hän jättää. – Kun hän astuu Herransa Iloon, Jumalansa eteen, ja kun

Kristus hänessä alkaa elää, silloin on hänessä alkanut todellinen, ijankaikkinen elämä, silloin hän on astunut ikuiseen ja kuolemattomaan elämään.

Mahdotonta on kuvata sitä inhimillisin sanoin, sillä se elämä ei ole ajassa, ei se ole kuolemassa eikä kuoleman takana. Se ei ole ajassa, se on ikuisuudessa, se on nyt, ja „nyt“ on yläpuolella elämän ja kuoleman. Ja kun opetuslapsi on tämän ihmeellisen kokemuksen tehnyt, silloin hän tietää, että hänen kulkunsa käy kohti mestariutta.